

Henved 320.000 demonstrerer i gaderne i Tyskland imod Obamas TTIP

19. september 2016 – Lørdag, den 17. september tiltrak offentlige demonstrationer i de fleste af Tysklands større byer imod TTIP og CETA (EU-Canada omfattende aftale om økonomi og handel) op mod 320.000 demonstranter. De største demonstrationer fandt sted i Berlin, Hamborg, München, Stuttgart og Frankfurt, og hovedmålet for aktionerne var den tyske regering og EU-kommissionen; men målet var implicit Obama.

Stop TTIP-aktivisterne sagde, at 65.000 demonstrerede i Hamborg, 55.000 i Köln, 70.000 i Berlin, 25.000 i München, 50.000 i Frankfurt am Main, 40.000 i Stuttgart og 15.000 i Leipzig.

Selv om regeringen i Berlin støtter CETA-aftalen mellem EU og Canada, så er den splittet mht. TTIP; kansler Merkel er for, vicekansler Gabriel imod. Gabriels støtte til CETA er imidlertid kommet under kraftigt angreb fra hans egen SPD-partibase, og var med sikkerhed også en faktor i SPD's tab i valget til bystatsparlamentet i Berlin den 18. sept.

De landsomspændende protesters utilstrækkelighed var, at de var motiveret af en masse miljøspørgsmål og manglede ethvert reelt alternativ, såsom det Nye Silkevejsparadigme, men forsvaret for arbejdskraften og sociale standarder imod endnu dybere liberaliseringer og afreguleringer, som CETA og TTIP forudser, spillede også en rolle for demonstranterne.

Foto: Aktivister demonstrerer imod de massive transatlantiske handelsaftaler CETA og TTIP den 17. sept. 2016 i Berlin.

NYT PARTI I TYSKLAND: AfD-partiet – Gammel vin på nye lædersække? Hovedartikel del I – III af Helga Zepp-LaRouche

Flodbølgen af flygtninge, der kommer ind i Europa fra Mellemøsten og Afrika – som et resultat af Obamas destruktive krige på vegne af britisk politik – i sammenhæng med Europas økonomiske kollaps som et resultat af bankernes krav, har gjort det muligt for et nyt 'protestparti' at opstå i Tyskland, Alternative für Deutschland (AfD). Zepp-LaRouche spørger, Hvad er det, og hvorfor?

Download (PDF, Unknown)

Titelfoto: Pegida-demonstration i Dresden den 12. januar 2015 efter terrorangrebet mod det satiriske blad Charlie Hebdos redaktion i Paris.

Den Nye Silkevejsdynamik skaber nye muligheder for

Tyskland!

Af Helga Zepp-LaRouche

Denne dramatiske ændrede, strategiske situation betyder, at der findes fuldstændigt nye politiske muligheder for Tyskland, nemlig gennem et økonomisk samarbejde med Kina og de andre asiatiske lande omkring opbygningen af Sydeuropa, Mellemøsten og Afrika, og hermed vælge den eneste vej, gennem hvilken man både kan løse flygtningekrisen på en human måde, og samtidigt kan udtørre grobunden for terrorismen.

12. september 2016 – I de to forløbne uger har der fundet en strategisk forandring sted, som i Tyskland er gået upåagtet hen, eller snarere, er blevet bevidst undertrykt af massemedierne – en forandring, der for første gang i lang tid lader et berettiget håb om, at der eksisterer gode løsninger for vor tids sværeste problemer, opstå. En række topmøder i Vladivostok, Beijing og Vientiane (Laos) har skabt en fuldstændig ny retning for relationerne mellem et flertal af verdens nationer. Denne nye strategiske situation er også for os i Tyskland en mulighed, og en udfordring, der på ny kan gøre vort lands økonomiske og kulturelle potentiale produktivt.

På det Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok den 2. og 3. september blev integrationen mellem den Eurasiske Økonomiske Union og Kinas initiativ for det økonomiske Silkevejsbælte sat i gang, og hermed tog også et potentielt, fælles, økonomisk rum fra Atlanterhavet til Stillehavet et gevaldigt skridt fremefter. Den japanske statsminister Shinzo Abe talte til konferencens 3000 deltagere, hvor han understregede, at hensigten var at udvikle det russiske Fjernøsten til at blive et eksportknudepunkt for hele det asiatiske Stillehavsområde. Et yderst vigtigt sideaspekt ved denne konference var de fremskridt, som præsident Putin og statsminister Abe nåede frem til mht. det russisk-japanske forhold, og som skal

konsolideres i december i år ved præsident Putins statsbesøg i Japan. Man drøftede blandt andet en konkret fredsaftale mellem de to lande. Herved forbedres omstændighederne for, at vi også for Tyskland vil kunne kræve en fredsaftale med USA af den næste amerikanske præsident.

Det umiddelbart efterfølgende G20-topmøde i Hangzhou, Kina, den 4. og 5. september, som Kina omhyggeligt havde forberedt i over et år med mange forudgående konferencer, betyder – i total modsætning til det, der berettes i Vesten – en fuldstændig ny orientering i relationerne mellem de asiatiske lande, og videre endnu. Præsident Xi Jinpings plan om at forvandle G20-topmødet fra at være en sammenslutning af stater, der blot reagerer på kriser, til at blive en alliance af lande, der vedvarende kan styre menneskedens skæbne til gavn for alle, er kommet et stort skridt fremad. Som præsident Putin korrekt kommenterede: G20-topmødets resultater er ikke juridisk bindende, men de udgør en tendens for statsfællesskabet, og enhver stat, der arbejder i den modsatte retning, vil skille sig ud.

Den nye trend, der er blevet etableret i Hangzhou, hedder innovation som grundlag for en global, økonomisk vækst, og det vil frem for alt sige, at udviklingslandenes udvikling skal fremmes på den bedst mulige måde ved, at de får del i de videnskabelige fremskridt – en plan fra Kinas side, som blev demonstreret derved, at et langt større antal udviklingslande end nogen sinde før var blevet inviteret som gæster til G20-topmødet. Xi Jinping understregede, at Kina havde forpligtet sig til at virkeliggøre industrialiseringen af Afrika som en hovedprioritet, og flere regeringstalsmænd hilste Indiens og Japans forøgede investeringer velkommen. Xi krævede, i betragtning af de problemer, der længe har ulmet, den umiddelbare virkeliggørelse af en ny, global finansarkitektur, der tjener en vækststrategi med innovation som drivkraft, og som skal bringe produktiviteten op på det højest mulige niveau.

Det umiddelbart efterfølgende ASEAN-plus-Kina-topmøde tildelte præsident Obama en tilintetgørende afvisning, da han forsøgte

at bevise, at »det er USA, der bestemmer reglerne, og ikke Kina«. ASEAN-landene fulgte ikke Obama i hans forsøg på at få dem til at acceptere som bindende, den Internationale Voldgiftsret i Haags nylige afgørelse vedr. den territoriale konflikt i det Sydkinesiske Hav. I stedet gik ASEAN-landene ind på Kinas forslag om i fremtiden at løse alle konflikter gennem venskabelige forhandlinger og en diplomatisk proces, som det i øvrigt også fastlægges i FN's havretskonvention fra 1982. Selv Filippinerne, som under den tidligere præsident havde henvendt sig til Haag, tog afstand fra denne afgørelse og besluttede sig for en fredelig dialog med Kina.

I stedet for at tilslutte sig Obamas krav om et samarbejde i frihandelszonen Trans-Pacific Partnerskab, TPP, som han har promoveret, bekræftede de deres beslutning om, at samarbejde i det omfattende regionale, økonomiske partnerskab (RECEP) Kina og med det økonomiske Silkevejsbæltes institutioner, som Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, den Nye Udviklingsbank, NDB ('BRIKS-BANKEN'), diverse Silkevejsfonde osv. På det helt rigtige tidspunkt på topmødet bekendtgjorde Canada sit medlemskab af AIIB, noget, Obama havde forsøgt at forhindre.

Forskellige internationale medier, som *Forbes Magazine* og *Time Magazine*, konstaterede Obamas totale, diplomatiske isolation. Rent faktisk stemte de asiatiske lande enstemmigt imod Obamas konfrontationspolitik og gjorde det umiskendeligt tydeligt, at de entydigt foretrækker Kinas tilbud om at bruge den kinesiske, økonomiske model for sig selv, i samarbejde med den Nye Silkevejs internationale projekter. Og af Obamas »sidste mulighed«: gennem vedtagelse af de amerikansk dominerede frihandelsaftaler TPP og TTIP, alligevel at gennemtvinge reglerne, er der intet blevet tilbage, eftersom begge formænd i det amerikanske Senat og Repræsentanternes Hus, Mitch McConnell og Paul Ryan, af valgtaktiske grunde i mellemtiden har erklæret, at de to lovforslag ikke vil komme på dagsordenen igen i dette år, og at både Hillary Clinton og

Donald Trump allerede har sagt, de er modstandere af dem. Og på endnu et område har Obama trukket dårlige kort: Den 9. september, altså umiddelbart før 15-års dagen for angrebene den 11. september 2001, vedtog Repræsentanternes Hus enstemmigt det såkaldte »JASTA«-lovforslag, der giver amerikanske borgere ret til at lægge sag an mod Saudi-Arabien på grund af dets rolle i 11. september, hvilket allerede tidligere var blevet enstemmigt vedtaget i Senatet. Hermed befinder Obama sig, som avisen *The Hill* konstaterede, i det upopulære dilemma, at han, med et veto eller et såkaldt »pocket veto« (dvs. udsættelse i indeværende kongressamling ved ikke at underskrive forslaget) enten vil pådrage sig vrede fra familierne til ofrene for 11. september, og endvidere fra dele af befolkningen, eller også, i tilfælde af en retslig undersøgelse af Saudi-Arabiens rolle, selv at blive genstand for en undersøgelse af, hvorfor han – i bedste Bush- og Cheney-tradition – selv har mørklagt denne uhyrlige skandale under hele sin embedstid.

Og hvilken betydning har så denne ændrede strategiske konstellation, hvor man tilmed kan henregne en lovende udsigt til en aftale om våbenhvile for Syrien, gennem fælles amerikansk og russisk militærindsats, og som netop er blevet aftalt mellem udenrigsministrene Kerry og Lavrov, og som giver håb om en afslutning af krigen i Syrien? Siden Ruslands militære indgriben i Syrien og Kinas og Indiens diplomatiske og økonomiske engagement i Syrien, er der også håb om en økonomisk genopbygning, som en del af opbygningen af den Nye Silkevej i området.

Denne dramatisk ændrede, strategiske situation betyder, at der findes fuldstændigt nye politiske muligheder for Tyskland, nemlig gennem et økonomisk samarbejde med Kina og de andre asiatiske lande omkring opbygningen af Sydeuropa, Mellemøsten og Afrika, og hermed vælge den eneste vej, gennem hvilken man både kan løse flygtningekrisen på en human måde, og samtidigt kan udtørre grobunden for terrorismen.

Den italienske statsminister Renzi har åbenbart indset tidens

tegn, idet han netop har fremlagt disse perspektiver i et interview med den kinesiske Tv-kanal CCTV, nemlig, at Italien, i Marco Polos og Matteo Riccis tradition, bør indgå i et omfattende samarbejde med Kina om den Nye Silkevej, og ikke mindst omkring udviklingen af Afrika.

På denne baggrund er udviklingsminister Gerd Müllers tale under Forbundsdagens seneste budgetdebat meget bemærkelsesværdig, hvor han sammenlignede Afrikas forfærdelige situation med den forarmelse af store dele af befolkningen, der fandt sted under den tidlige kapitalismes fase, og krævede en storstilet Marshallplan for dette kontinent og andre udviklingslande. Dette kan kun lade sig gøre rent praktisk, hvis Tyskland, Italien og de andre europæiske lande, i samarbejde med Kina, Indien, Japan og andre nationer, udbygger den Nye Silkevej til Verdenslandbroen, sådan, som Schiller Instituttet, LaRouche-bevægelsen og (i Tyskland) Bürgerrechtsbewegung Solidarität (BüSo), længe har krævet.

Fru Merkel står med håret ned ad nakken, EU befinder sig efter Brexit i en fremskridende opløsningsproces, og i mange europæiske lande får populistiske og ekstremistiske højrepartier øget tilstrømning. Alt dette ville ikke være sket, hvis menneskene kunne se et perspektiv for fremtiden. AfD ville ikke være kommet foran CDU i det nylige valg i Mecklenburg-Vorpommern, hvis fru Merkel havde sagt: »Vi kan klare det, sammen med Kina og de asiatiske lande; vi gennemfører en ny Marshallplan ved hjælp af opbygningen af den Nye Silkevej i Mellemosten og Afrika.«

Men vi siger: Vi bør ikke forpasse denne store, historiske chance for at opbygge en virkelig ny og retfærdig, økonomisk verdensorden, sådan, som vi forpassede den store, historiske chance i 1989 (med Berlinmurens fald, -red.). Dengang påtvang Storbritannien, USA og Frankrig os euroen som prisen for tysk genforening. I dag kan selv den dumme se, at euroen er et mislykket eksperiment, med negative renter, en latterlig vækst på 0,3 % i eurozonen og bankerotte banker i hele Europa.

I dag står Storbritannien udenfor, USA er isoleret, og Frankrig er økonomisk set færdigt. Så Tyskland ville altså

gøre alle, såvel som sig selv, den største tjeneste ved at erstatte den gamle, »ikke længere bæredygtige model«, som Xi Jinping udtrykte det, med et win-win-perspektiv for alles udvikling. Det er på allerhøjeste tid, at Tyskland varetager sine egne interesser.

Tysklands general Kujat: Kun et tæt amerikansk-russisk samarbejde kan løse krisen i Syrien; Model for krisen i Ukraine

11. september 2016 (Wiesbaden) – Femten år efter terrorangrebene den 11. september, 2001, siger den tidligere formand for NATO's militærkomite (2002-05), general Harald Kujat (Bundeswehr, pens.), at Vesten for længe siden i det store og hele var »mislykkedes politisk« i Afghanistan efter den indledningsvise militære succes, og den nylige Lavrov-Kerry-aftale om at bekæmpe terror i Syrien, som han anskuer med nødvendig optimisme, viser, at kun, når Rusland og USA samarbejder, kan problemerne løses. »Man burde have fundet en regional løsning i Afghanistan«, især med Pakistan, sagde general Kujat til Deutschlandrundfunk radio i et interview den 10. september. Som svar på et spørgsmål om invasionen af Irak i 2003, for at finde ikkeeksisterende masseødelæggelsesvåben, roste general Kujat Tysklands afvisning mht. at deltage i denne krig og nævnte de kaotiske begivenheder bagefter, inklusive fremkomsten af Islamisk Stat som konsekvens af invasionen, der viser, hvor korrekt den tyske beslutning var.

Med hensyn til potentialet for aftalen om Syrien fra 9. september mellem den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov og den amerikanske udenrigsminister John Kerry, sagde general Kujat, »man må være optimistisk« og understregede især, at USA og Rusland ikke bare koordinerer skridt til en politisk løsning, men også til de fælles, og parallelle, militære operationer. Forespurgt, om det amerikansk-russiske samarbejde faktisk kan overvinde den komplekse situation, sagde general Kujat ligefremt, »hvis der overhovedet er en chance for at bringe situationen dér under kontrol, kan det kun ske gennem tæt samarbejde mellem Rusland og USA ... hvilket også er modellen for at afslutte krisen i Ukraine«.

Valg i Tyskland: BüSo-spidskandidat i Berlin, Stefan Tolksdorf, introducerer Silkevejsperspektivet for vælgere i Berlin

9. september 2016 – Stefan Tolksdorf, der er spidskandidat på en liste med otte kandidater til valget til delstatsparlamentet (Landdagen) i Berlin, der finder sted den 18. september, introducerede i går de optimistiske perspektiver med den Nye Silkevej i den traditionelle, halvanden time lange udsendelse, der dækker de »mindre partier«. (Stefan Tolksdorf repræsenterer det tyske parti, Bürgerrechtsbewegung Solidarität (BüSo),

Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet, med Helga Zepp-LaRouche som stifter og forkvinde, -red.). Denne gang blev 15 præsenteret, og de fik hver fem minutter til at besvare ordstyrerens spørgsmål. Før spørgerunden blev der spillet et fem minutter langt videoklip for hver enkelt. Partierne blev præsenteret i alfabetisk orden, så BüSo's Tolksdorf var heldigvis nummer 4 i rækken, midt imellem for det meste esoteriske eller ligefrem vanvittige partier.

I modsætning til alle de andre partier, hvis websider blev kritisk inspiceret, valgte udsendelsens ordstyrere at sætte fokus på vore valgplakater med hovedsloganet, »Vi tyskere kan forhindre Verdenskrigen« og »Berlin må blive indfaldsporten for den Nye Silkevej«, samt de afgørende pointer: »Genopbygning i stedet for Krig – Dialog mellem kulturer i stedet for Barbari«, og ligeledes vore kampagneflyvesedler med hovedkrav om at integrere Berlin i det Ny Silkevejsperspektiv. Det lykkedes Tolksdorf at forklare om Silkevejen, efter at ordstyreren spurgte, hvordan kan dette have nogen relevans for Berlin, der ikke er en industriby (!) og ikke har nogen havn?

Tolksdorf forklarede, at Xi Jinping i 2013 kom for at udstrække en invitation til Tyskland om at gå med i dette strategiske perspektiv, og at Berlin selvfølgelig atter må blive en industriby, og han nævnte, at han havde været i Kina tre gange i løbet af de seneste par år, og at optimismen dér er noget, der fuldstændigt mangler i Tyskland, og at dette må ændres. Han påpegede også, at BüSo har kæmpet for dette koncept siden 1990'erne, og at, med G20-topmødet i Hangzhou, med Tyskland, der er gået med i AIIB-banken, og med den Eurasiske Økonomiske Union og Silkevejsprojektet, der samarbejder med hinanden, så giver dette os en perfekt anledning til at gå med i denne kurs for udvikling. Ordstyreren forsøgte at sige, at de store, tyske selskaber i forvejen gør mange forretninger med Kina, men dette afbøjede ikke virkningen af Tolksdorfs bemærkninger.

Ordstyreren påpegede desuden, at BüSo har en innovativ løsning

på det store problem med den stadig ufuldendte Berlin Brandenburg Lufthavn (BER), eftersom BüSo siger, at BER bør blive en regional lufthavn, og at Spereenberg (syd for Berlin) i stedet bør blive den internationale hovedlufthavn, der er forbundet til byen Berlin via magnettoget.

Slutteligt nævnte ordstyreren, at BüSo ikke alene har store planer for Jorden, men også foreslår en kolonisering af rummet, og han ønskede at vide, hvad det har med Berlin at gøre! Tolksdorf lo næste ad ham og sagde, at uden sådanne rumpionerer som den indfødte berliner Krafft Ehrlicke, hvis 100-års fødselsdag vi fejrer til næste år, ville rumrejser have været umuligt, institutioner som ESA og NASA ville ikke eksistere, og at dette er, hvad ungdommen behøver – et sådant optimistisk og spændende verdenssyn for fremtiden. Den store Adlershof teknologipark er allerede en fremragende base for dette, og dette bør udvides.

Hele interviewet kan ses her, med Tolksdorf fra 18:48 – 24:38 minutter.

<http://www.rbb-online.de/politik/wahl/berlin/hintergrund/wahlhearing-rbb-fernsehen-kleine-parteien.html>

Globalisering forårsager krige og flygtninge, siger tysk udviklingsminister

8. september 2016 – I debatten i den tyske Forbundsrag om budgettet for finansåret 2017, fordømte udviklingsminister

Gerd Müller i går »tidlige kapitalistiske strukturer, skabt af en globalisering uden grænser og værdier«, der har skabt en »situation, hvor 10 % af verdens befolkning ejer 90 % af værdierne, og hvor 20 % opbruger 80 % af råvarer og ressourcer. Denne saks kan ikke fortsætte med at gabe mere og mere. Det er nemlig grundlaget for konflikter, spændinger og krige og er årsagen til, at millioner af mennesker bliver flygtninge«. Udviklingspolitik er fredspolitik, understregede Müller.

De udfordringer, som udviklingssektoren står overfor, er enorme, sagde Müller: Alene i Afrika vil 2 mia. nye spædbørn blive født mellem i dag og året 2050, der behøves lærere og jobs til dem, og 80 % af afrikanere har i dag stadig ikke adgang til elektricitet. Det globale, økonomiske system må ændres; folk, der lever i disse lande, regner med det. Verdenshandelsorganisationen (WTO) må transformeres fra at være en frihandelsorganisation og til at blive en fair trade-organisation, sagde Müller og advarede atter om, at det haster med at bringe nødhjælp til flygtninge i Afrika og Mellemøsten, og at en »Marshallplan for Afrika og MENA [Mellemøsten/Nordafrika]« er nødvendig.

Uddannelse til flygtningebørnene er afgørende; derfor bevilger Tyskland midler til for tiden 6000 lærere, der skal arbejde i flygtningelejre, men der er meget, der skal gøres; FN's flygtningehjælp må opgraderes, og der er behov for en reform af FN-institutioner, inklusive FN's Sikkerhedsråd.

Foto: Gerd Müller i Forbundsdagen i går.

POLITISK ORIENTERING den 8. september 2016: Hvad danske medier ikke siger om G20-topmødet i Kina

Med formand Tom Gillesberg

Video: Kan ses på: <https://www.youtube.com/watch?v=YpTh6MNYlas>

Lyd:

Det tyske Handelsblatt opdager BRIKS-paradigme

6. september 2016 – Til forskel fra resten af de tyske mainstreammedier, har den førende tyske erhvervsavis *Handelsblatt* en noget mere fornuftig kommentar til G20-topmødet og bemærker, at, parallelt med dette topmøde, er »en ny magtkonstellation i verden« [sic], der vil afgøre fremtiden, kommet til syne i Hangzhou, nemlig med BRIKS, der holdt et separat, uformelt topmøde i Hangzhou.

Xi Jinpings prominente, bilaterale møder med ledere af afrikanske organisationer, med præsidenterne for Tchad, Egypten og Kasakhstan umiddelbart før G20-møderne, demonstrerer, at hans bemærkninger om 'nationer på tærsklen', der bliver vigtigere, skal tages alvorligt. Kina og Indien er hoveddrivkraften bag den nye vækst på globalt plan, selvom

Kinas 19 G20-partneres samlede andel af det globale, økonomiske resultat rent nominelt udgør 80 % og således stadig er langt højere end disse to stater, bemærker Handelsblatt og tilføjer, at tysk industri er opmærksom på denne nye trend.

Foto: Præsidenterne for 2 af de 5 BRIKS-nationer, Indien og Kina, hhv. Narendra Modi og Xi Jinping, mødtes på sidelinjen af G20-topmødet i Hangzhou, Kina.

Tysk valg: Giv Merkel, men også Schäuble skylden!

5. september 2016 – Det er ingen overraskelse, at alle, og især mainstream-medierne, har givet kansler Angela Merkel skylden for Kristendemokraternes (CDU) valgkatastrofe i søndags i delstaten Mecklenburg-Vorpommern («Meck-Pomm»), og at de også siger, hun har fortjent det, fordi det var i hendes hjemstat. CDU fik kun 19 %, mindre end det racistiske Alternativ for Tyskland (AfD), der stillede op for første gang og fik 20,8 %. Socialdemokraterne (SPD) var heldige at få 30,6 %. Det dominerende tema i medierne er, at »dette er enden for Merkel-æraen«.

Men Wolfgang Schäuble bør også have skylden, Schäuble (Tysklands finansminister), der – mht. finanspolitik og ikke-investeringspolitik – er den virkelige tyske kansler. Meck-Pomm er en af de østtyske stater, der har en kronisk høj arbejdsløshedsrate på over 20 %, og den unge generation dér var, allerede flere år før den græske krise med sin overvældende ungdomsarbejdsløshed på over 50 %, i samme situation som grækerne. Mange unge fra Meck-Pomm har forladt delstaten for at søge jobs andetsteds.

Meck-Pomm var imidlertid, før 1990, en stat med en betydelig industri: skibsbyggeri, fiskeri, et atomkraftværk i Lubmin, og en jernbanefærgesforbindelse i transportsektoren til Sovjetunionen. Det meste af dette blev elimineret under Birgit Breuel-regimet under Treuhand, efter mordet på Detlev Rohwedder, og blev kun delvist erstattet af turisme – hvor unge mennesker arbejder om sommeren, men om vinteren må søge jobs andre steder, eller blive arbejdsløse i disse måneder. Bemærk, at næsten en tredjedel af AfD-vælgerne i søndags kom fra arbejderklasse-vælgere – vælgere, der har opgivet SPD og endda Die Linke. AfD fik også mange stemmer fra vælgere, der kom tilbage til stemmeurnerne efter at have været sofavælgere. Vælgere, der for længst havde vendt ryggen til de andre partier, udgør nu en tredjedel af AfD's vælgere ved valget. AfD kom endda ind på en førsteplads i tre valgdistrikter – alle i Griefswald.

En genindustrialisering af Meck-Pomm ville have været muligt, som det demonstreres af den ene undtagelse efter 1990, nemlig opbygningen af Griefswald termokernfusionsforskningsprojekt Wendelstein x; og den anden undtagelse, den kendsgerning, at Nord Stream gasledningen, der kommer fra Skt. Petersborg, kommer ind i det europæiske hovedland ved Griefswald. Merkel var én af de mest indædte modstandere af gasledningsprojektet pga. sin anti-russiske holdning, men hun måtte nedtone det, efter hun blev kansler i 2005, fordi industrien sagde, hun skulle klappe i. Merkels anti-russiske anskuelser, der ikke deles af flertallet af vælgere, bidrog således til CDU's stemmetab i Meck-Pomm.

Finansminister Schäuble på sin side tvang den Store Koalition, der har styret Meck-Pomm i de sidste otte år, til strengt at overholde budgetbalancen, og endda til at blive den nationale stjerneelev blandt de 16 delstatsregeringer mht. tilbagebetaling af gammel gæld. Der var ingen penge tilbage til nogen reel og meningsfuld investering i højt kvalificerede og vel aflønnede jobs i denne stat – med undtagelse måske af

turistsektoren og dens dårligt betalte sæsonjobs. Understregningen af ikke-investering i jobs og af budgetter, der ikke måtte overskrides (pga. investeringer), åbnede en kæmpeflanke for AfD's anti-flygtninge-polemik (»flygtninge får alt, tyskere intet«). Dette vil måske ikke fungere helt så godt i Berlin, hvor der er valg den 18. september, men anti-flygtninge-følelser eksisterer også i den tyske hovedstad.

RADIO SCHILLER den 5. september 2016: G20-topmødet: Kina sætter dagsordenen

Med formand Tom Gillesberg:

Står Tyskland på tærsklen til et politisk jordskælv?

4. september 2016 – Med Angela Merkels CDU, der har lidt et svidende nederlag i hendes egen hjemstat Mecklenburg-Vorpommern, hvor CDU fik færre stemmer end det fremmedfjendske parti AfD (Alternativ for Tyskland), der kom ind på en andenplads efter SPD, er knivene nu fremme om, hvem, der skal efterfølge Merkel som partileder og kanslerkandidat. Dårlig,

som Merkel har været, så kunne nogle kandidater gøre CDU efter Merkel endnu værre. En mediekampagne promoverer 'beastman' Jens Spahn, der profilerer sig med både en anti-islamisk kampagne, så vel som også som en fortaler for nedskæringspolitik.

Forrige søndag, den 28. august, støttede *The Guardian* Spahn som kansler. (<https://www.theguardian.com/world/2016/aug/28/jens-spahn-man-who-could-replace-merkel-interview-germany> "Meet Jens Spahn, the MP for Steinfurt and Borken, deputy finance minister and, if some commentators are to be believed, Germany's chancellor-in-waiting.")

Guardian roser Spahn, der i øjeblikket er vicefinansminister, for at være en ven af Storbritannien. Spahn er tilhænger af frihandelsaftalen mellem Storbritannien og EU: »Begge sider, og især Tyskland, har stor interesse i stærke, økonomiske bånd. Hvis man kan have en frihandelsaftale med USA, med Canada og endda med det kommunistiske Vietnam, så kan vi også få en fornuftig handelsaftale med Storbritannien, hvis viljen er til stede.«

The Guardian siger, at Spahn afviste EU's udsættelse mht. at ratificere en frihandelsaftale med Amerika og Canada, som udelukkende grundet i tyske reservationer med rødder i anti-amerikanske fordomme. At indgå en aftale med Storbritannien, sagde han, ville blive lettere at kommunikere rent politisk. »De fleste tyskere har et positivt billede af Storbritannien, og jeg tror, ikke, at de fleste tyskere er imod frihandel i sig selv.«

Spahn selv gjorde sin dræber-mission klart mandag, den 29. august, da han krævede, at penge fra pensionsfonde skulle investeres i aktier. I et interview med *Süddeutsche Zeitung* sagde han: »Overalt, hvor det er muligt, må vi skære ned på garantier til fordel for flere chancer for at opnå vinding«, og »vi bør investere på en smartere måde de penge, der ikke skal bruges i de næste 12 måneder«.

Er Tyskland intelligent nok til at gribe chancen med Den nye Silkevej? Af Helga Zepp-LaRouche

I Hangzhou vil det tema stå på dagsordenen, som Friedrich Schiller engang kaldte »menneskehedens store skæbne«, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt den menneskelige familie rettidigt vil være i stand til at erkende, at den netop er én familie, der er i samme båd og kun vil kunne overleve, hvis snævre, nationalistiske og geopolitiske interesser tilsidesættes til gunst for menneskehedens fælles mål.

Et stort problem, der udgør en forhindring for Tysklands konstruktive samarbejde med Kinas fremtidsorienterede perspektiver om at opbygge en ny model for samarbejde mellem verdens stater, er den nuværende tyske tendens til at satse alt på en »grøn økonomi«, der forsøger at finde løsninger udelukkende »inden for rammerne af planeten Jords miljømæssige grænser« – miljøbevægelsens mantra.

27. august 2016 – Mens forbundskansler Merkel i disse dage farer fra det ene minitopmøde til det andet – den ene gang på et italiensk hangarskib, og derefter fra den ene europæiske hovedstad til den næste, hver gang og til ingen nytte i forsøg på at begrænse de skadelige virkninger af EU's disintegrationsproces – træder Kina ind i den sidste fase af forberedelser til G20-topmødet i Hanzhou, og hvor Kina denne gang selv har forårsaget. Dette kan gå hen og blive det mest lovende G20-topmøde nogen sinde, for den kinesiske regering agter at fremlægge et omfattende koncept for, hvordan den globale økonomiske og finansielle krise kan overvindes. Hvad

der så siden måtte komme ud af dette topmøde – så vil det i hvert fald komme til at stå fuldstændigt klart, hvem, der arbejder konstruktivt med frem mod dette mål, og hvem, der holder fast ved den gamle, farlige geopolitik og mislykkede neoliberale monetære politik.

EU og Washington har ved denne anledning al mulig grund til at slå ind på Kinas og de med Kina samarbejdende staters succesrige kurs. Efter Brexit kappes Frankrig, Italien og Østrig om, hvem, der bliver den næste, der forlader EU. I Frankrig fører den konservative Nicolas Sarkozy sig frem som præsidentkandidat med et memorandum, hvor han kræver ophævelsen af EU's forrang over de franske love såvel som også en ophævelse af Lissabontraktaten. Den socialistiske kandidat Arnaud Montebourg lover at ville følge general de Gaulles »tomme stols politik«; det anti-europæiske parti Front National under Marine le Pen fik 55 % af stemmerne ved sidste kommunalvalg; og Jacques Cheminade fra »Solidarité et Progrès«, hvis kampagne er ved at udvikle en betragtelig gennemslagskraft, går ind for en alliance mellem suveræne stater i Eurasien; altså tager så godt som alle de relevante kandidater stilling imod EU. I Italien skælver statsminister Renzi for folkeafstemningen for en forfatningsændring i oktober, i hvis kølvand det anti-europæiske Femstjerneparti kan gå hen og vinde nyvalget, der vil følge kort efter. Den næste regering i Østrig bliver formodentligt ledet af det EU-kritiske FPÖ (Det Østrigske Frihedsparti).

Et yderligere aspekt af EU's opløsningsproces trådte tydeligt frem under Merkels seneste besøg i hovedstæderne i de såkaldte Visegrad-lande: Ungarn, Slovakiet, Tjekkiet og Polen, hvis regeringer stærkt afviser EU's forordnede flygtningekvoter og hele flygtningepolitikken. Den østrigske forsvarsminister Hans Peter Doskozil betegnede Merkels politik som »uansvarlig« og understregede, at Østrig ikke var noget »venteværelse til Tyskland«. Den ungarske ministerpræsident Orban planlægger at udbygge det hegn, han har ladet bygge langs Ungarns grænser, til en »uoverstigelig mur«, der med ét ville kunne stoppe selv »flere hundrede tusinde mennesker«. Dermed er ikke blot

Merkels »europæiske løsning« for flygtningekrisen endegyldigt strandet, men også Schengen-aftalen og dermed samtidigt grundlaget for den europæiske valutaunion.

I betragtning af alle disse forskellige centrifugalkræfter virker det stivt, med hvilket pro-EU-grupperingen vil holde fast ved EU-politikken, dog yderst virkelighedsfjernt. Hellere end at vende sig mod årsagerne til den voksende opposition vil de respondere til Brexit-afstemningen med »mere Europa« og intrigerer endda bag lukkede døre for på en eller anden måde at annullere Brexit. Dette foranledigede fire af de fem »økonomiske vismænd« til i en fælles artikel den 26. august i *Frankfurter Allgemeine Zeitung* at fremkomme med den advarsel, at dette blot ville forstærke de kræfter, der vil flygte fra EU.

Men ikke engang på minitopmødet mellem Merkel, Hollande og Renzi, der patetisk var henlagt til øen Ventotene til minde om Altiero Spinelli, én af »Europas fædre«, og – meget symbolsk – på et italiensk hangarskib, herskede der enighed mellem »de tre store«. Hollande og Renzi gik ind for investeringsprogrammer, rettet mod den ødelæggende økonomiske situation i deres lande, mens Merkel stod fast på de sædvanlige nedskæringsprogrammer; som om disses tiltrækningskraft ikke for længst var udløbet. Og når det så tilmed kommer til gensidige offentlige beskyldninger mellem Draghi (hvis tvivlsomme rolle i diverse bailout-operationer for tiden undersøges) og Den europæiske Centralbank på den ene side, såvel som John Michael Cryan fra Deutsche Bank (der af IMF beskrives som den mest risikofyldte bank i verden), men også Wolfgang Bosbach, Volker Wieland fra »de fem vise mænd« og forbundsbanksbestyrelsesmedlem Andreas Dombret på den anden side, og når så samtidigt Deutsche Bank pludselig, i betragtning af de »skæbnesvangre følger« af de negative renter, gør sig til talsmand for bankkunder og pensions-sparere, så bør én ting stå klart: Spillet om skyldsplaceringen er begyndt. Alle skyder skylden på de andre for det transatlantiske finanssystems sammenbrud, som de alle

ved er nært forestående.

Og her har de førende repræsentanter for EU og EU's medlemsstater udviklet de typiske skyklapper, som er karakteristisk for dem, der er fortalere for de forældede modeller, de har investeret hele deres identitet i. EU's ydre anseelse har for længst ændret sig. Tidligere gjaldt EU som model for regional integration for organisationer som ASEAN og AU og også for sydamerikanske integrationsbestræbelser. Allerede med den behandling, Grækenland fik af Trojkaen, og senest med flygtningekrisen er dette forbi; for disse lande står EU kun som en mislykket model. Kun ekstremt forkalkede repræsentanter for EU eller EU-regeringerne vover i disse dage at tage begreber som »demokrati« og »menneskerettigheder« i munden, i betragtning af Frontex-indsatsen mod flygtninge og tvivlsomme aftaler i flygtningespørgsmålet.

For Det almene Vel på globalt plan

Under Obamaregeringens otte år har USA's årlige, økonomiske vækst næppe overskredet 1 %, hvorimod Franklin D. Roosevelt alene i hvert af sine tre første år i embedet opnåede lige så meget, som Obama i sine otte år. Og EU opnåede endnu ringere økonomisk vækst end USA i det samme tidsrum. Kinas økonomiske vækst udviklede sig i det samme tidsrum fra 9,2 % i 2009 til »kun« 6,9 % i 2015, og i modsætning til den transatlantiske sektors kasinoøkonomi, så udgør det realøkonomiske område langt den største del af den kinesiske økonomi. Den spekulative andel er ganske ubetydelig her.

Kina vil ved G20-topmødet i Hangzhou den 4. og 5. september præsentere et omhyggeligt forberedt koncept for, hvordan en stabil finansarkitektur kan skabes og G20 forvandles fra en mekanisme til krisestyring til et varigt forbund af stater, der samarbejder for Det almene Vel på globalt plan. Det er Kinas plan at erstatte kortsigtet profittænkning, der er til gunst for de få, med en solid økonomi, der hviler på vækst gennem innovation.

Den kinesiske præsident Xi Jinping har i de tre år, der er

gået, siden han satte opbygningen af den Nye Silkevej på den internationale dagsorden, igangsat en succeshistorie uden fortilfælde, og som 100 nationer og internationale organisationer allerede samarbejder om. Præsident Xi har gentagne gange tilbudt alle de europæiske stater, og i særdeleshed USA, at arbejde med på den fælles opbygning af den Nye Silkevejs win-win-perspektiv. Den kendsgerning, at Kina har indbudt et stort antal udviklingslande til at deltage i G20-topmødet, er yderligere en henvisning til, at han er seriøs omkring skabelsen af en ny økonomisk og finansiel arkitektur, der repræsenterer hele verden.

I Hangzhou vil det tema stå på dagsordenen, som Friedrich Schiller engang kaldte »menneskehedens store skæbne«, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt den menneskelige familie rettidigt vil være i stand til at erkende, at den netop er én familie, der er i samme båd og kun vil kunne overleve, hvis snævre, nationalistiske og geopolitiske interesser tilsidesættes til gunst for menneskehedens fælles mål.

Et stort problem, der udgør en forhindring for Tysklands konstruktive samarbejde med Kinas fremtidsorienterede perspektiver om at opbygge en ny model for samarbejde mellem verdens stater, er den nuværende tyske tendens til at satse alt på en »grøn økonomi«, der forsøger at finde løsninger udelukkende »inden for rammerne af planeten Jords miljømæssige grænser« – miljøbevægelsens mantra.

Men netop her er Kina langt forud for den indskrænkede tankegangs todimensionelle verdensbillede, der ikke ser Jorden som en rude, et vindue, men derimod som et akvarium. Kina har det for tiden mest ambitiøse rumprogram, der med de kommende Chang-e-missioner ikke blot vil udforske Månens bagside, men også forfølger konkrete planer om at udvinde store mængder helium-3 på Månen, som brændstof for opbygning af en fremtidig fusionsøkonomi på Jorden.

EU's og USA's reaktion på dette G20-topmøde vil gøre det klart, om de er i stand til at tage ved lære. Det, som Kina og de med Kina forbundne asiatiske stater repræsenterer i dag, er til gavn for hele menneskeheden.

Til trods for, at de internationale organisationer, der er associeret med mig, måske rent talmæssigt kun udgør en lille styrke, så er vi dog vore kritikere langt overlegne, hvad analyse, ideer og løsninger angår. Og netop denne dygtighed vil vi bringe i spil for at bringe Europa over på den rigtige side.

Titelfoto: Den Nye Silkevejs nordlige og sydlige rute mellem Kina og Tyskland.

Tyskland: Welt am Sonntag: Syrienseksperter: Putin ændrede hele geometrien

29. august 2016 – Med en ekspertanalyse fra to, førende tyske militære personer, rapporterede *Welt am Sonntag* den 28. august, at de to mest fundamentale postulater om Syrien fra Obamas Hvide Hus og NATO er blevet modbevist. »Fred med Assad?« lyder overskriften på artiklen, og indledningen lyder: »Tyrkiet invaderer Syrien; dette er efter aftale med Rusland og Assad-regimet. Dette kunne ses som et totalt kursskifte, hvilket fortsat benægtes af Vesten.«

Welt har et længere interview med Wolfgang Ischinger, chef for den årlige Sikkerhedskonference i München og en førende tysk, konservativ militærtænkter, der siger: »Jeg mener, at Tyrkiets 'nye ansigt' over for Assad [hvor de accepterer, at han foreløbig forbliver ved magten] er forståeligt. Og jeg opfordrer til, at Vesten finder det forståeligt. Kendsgerningerne er enkle. Vi kan ikke ignorere dem.« Ischinger kalder således Obamas, Camerons og NATO's første postulat og »røde linje«, nemlig, at Assad må gå, for »en

forfejlet plan«.

Den russiske præsident Putin udgør vægtstangen i situationen, og den tyrkiske præsident Erdogan søger at tilslutte sig ham, observerer *Welt*. Bladet citerer også den tyske general Harald Kujat, en tidligere vice-øverstkommanderende for NATO, der smadrer Obamas og hans bandes andet postulat, nemlig, at der »ikke er en militær løsning« i Syrien. Kujat siger, at dette er forkert, og at alle de involverede magter i realiteten har søgt en militær løsning, begyndende med USA/UK, der angriber de kurdiske militser og de såkaldte »moderate oprørsstyrker«, og Erdogan, der angriber al-Nusra og al-Qaeda.

Der findes ikke længere nogen »moderate oprørsstyrker«, insisterer Kujat, »hvis der nogensinde var nogen«. Ideen om en »forhandlet fred« baseret på, at Assad tvinges ud, var derfor et totalt korthus, en opskrift for kaos, siger han, »en alles krig mod alle«. Hvad der er vigtigere, så ændrede Putin fuldstændig situationen fundamentalt, da Rusland interвенerede sidste september, den 30., og søgte en militær løsning mod alle terroristgrupperne, med Assads egen imødekommende regering som Ruslands »styrker på landjorden«.

Den lange og detaljerede undersøgelse af Thorsten Jungholt, hvor han påpegede det grundlæggende skift i alliancen, som Putin frembragte, vakte tydeligvis postyr i Tyskland. Dagen efter forsøgte *Frankfurter Allgemeine Zeitung* at modbevise dette i en lederartikel, der hævdede, at Tyrkiet stadig ønsker, at Assad »skal forsvinde« nu. Denne løgn modsiges af den tyrkiske udenrigsministers egne, nylige, officielle erklæringer, og viser blot, i hvilken grad, *Welt am Sonntags* rapport af den nye virkelighed har forårsaget uro.

Tyskland vil vedtage strategi for civilforsvar som forberedelse til en 'livstruende begivenhed'

21. august 2016 – Reuters og flere andre engelsksprogede kilder udgiver detaljer fra en rapport i Tysklands *Frankfurter Allgemeine Zeitung* om det civilforsvarsprogram, som Indenrigsministeriet har udarbejdet, og som angiveligt bliver vedtaget den 24. august ved et regeringsmøde. Det er første gang siden afslutningen af den Kolde Krig, at et sådant program vil blive implementeret.

Indenrigsministeriets 69 sider lange rapport, »Koncept for Civilforsvar«, erklærer, at et angreb på Tyskland, der kræver et konventionelt forsvar, »er usandsynligt«, rapporterede *The Local*, en engelsksproget, europæisk onlineavis, men tilføjer, at landet bør være »tilstrækkelig forberedt i tilfælde af en livstruende udvikling, hvilket ikke kan udelukkes i fremtiden«.

Andre forberedelser omfatter, at befolkningen skal oplagre fødevarer til hvert individ til ti dages forbrug, og drikkevand til fem dages forbrug. Lægemidler, energi og penge bør også oplagres for det tilfælde, at folk må vente på, at staten responderer på et katastrofalt angreb.

Yderligere forholdsregler omfatter forøget strukturel beskyttelse af bygninger og udvidet kapacitet i sundhedssystemet, rapporterede Reuters. Civil støtte til tropper i tilfælde af en nødsituation er også en erklæret prioritet.

En talsmand for Indenrigsministeriet bekræftede, at en strategi for civilforsvar ville blive vedtaget, men afviste at

kommentere de detaljer, der rapporteredes i FAZ.

Tyskland og Frankrig skal deltage i opførelse af helt ny by i Kina, 'Ny Xi'an', under projekt »Porten til Silkevejen«

19. august 2016 – En delegation fra Würzburg, Tyskland, der netop er hjemvendt efter et besøg i Kina, rapporterer, at den havde møder i Xi'an med flere ledende kinesiske regeringsfolk og tyskere, der arbejder i byen, om planer om at opføre en helt ny storby ved siden af Xi'an. Dette projekt, »Porten til Silkevejen«, vil involvere deltagelse fra Frankrig og Tyskland, inklusive et museumselement, der skal fremvise udvalgte, vigtige, historiske bygninger i Frankrig og Tyskland, så som f.eks. en replika af Berlins Brandenburger Tor. Så meget for turistattraktioner.

Vigtigere er imidlertid det industrielle aspekt: Den Kinesiske Statskommissions afdeling i Xi'an har bedt et rådgivningsfirma med base i Würzburg, som Kina tidligere har arbejdet sammen med, om at udarbejde en køreplan for lovende investeringer i den nye by, som er attraktive for tyske selskaber, med vægt på den produktive Mittelstand. Selskabet vil især tage kontakt til de selskaber, der gerne vil gøre forretninger med Kina, men som ikke har det. Ud over at være forbundet til den Ny Silkevejs jernbanelinje til Europa vil den nye by også få en lufthavn.

Info: Xi'an er hovedstaden i provinsen Shaanxi i det nordvestlige Kina og én af Kinas ældste byer og én af de fire, antikke hovedstæder i Kina. Xi'an er begyndelsespunktet for den gamle Silkevej, som i århundreder var den tråd, der forbandt øst og vest. Fra så tidligt som år 200 f. Kr. rejste købmænd med deres kamelkaravaner fra Xi'an (Chang'an), Kinas hovedstad dengang, mod vest, så langt som til Konstantinopel, for at sælge silke. Xi'an er hjemstedet for kejser Qin Shi Huangs terrakottahær. Desuden rummer Xi'an bl.a. centrer for Kinas rumfartsindustri. Xi'an har 4,4 mio. indbyggere. De to kinesiske tegn i navnet Xi'an, 西, betyder 'Vestlig Fred'.

Würzburg: Med bl.a. Fraunhofer Institut for Forskning i Silikat, som er en del af Fraunhofer-selskabet, Europas største organisation for anvendt forskning. Det udvikler materialer for morgendagens produkter og tilbyder samarbejde med små og mellemstore virksomheder og med industriselskaber i stor skala.

Universitet for Anvendt Videnskab for Würzburg-Schweinfurt blev grundlagt i 1971 som et teknologisk institut med afdelinger i Würzburg og Schweinfurt. Det er med sine 8.000 studerende det næststørste universitet for anvendt videnskab i Franken i delstaten Bayern, med studiegrene inden for blandt andet arkitektur, civilingeniør, geodæsi og logistik. Würzburg har 125.000 indbyggere. (-red.)

Det tyske spørgsmål: Gnisten, der udløser krakket

– eller en drivkraft for udvikling af verden

17. august 2016 (Leder) – Hvis Deutsche Bank for lov til at synke ned i et ukontrolleret kollaps, der får den største pulje af derivater blandt verdens banker til at nedsmelte, vil ikke alene den tyske økonomi, men også hele Europa og USA, hermed blive lagt øde. Alligevel er det, hvad der er på dagsordenen, bogstaveligt talt hvad dag, det skal være. Endnu en stemme fra den finansielle elite råber i dag alarm: »Deutsche Bank befinder sig i større vanskeligheder, end folk gør sig klart«, sagde Brad Lamensdorf fra hedgefonden Ranger Equity Bear i et interview med Londonavisen *The Express*. »Noget er i den grad brudt sammen.«

»Der er intet i det europæiske banksystem, der er stabilt«, var Lyndon LaRouches respons. »Den tyske økonomi er på randen af en eksplosion. Merkel og Schäuble prøver på at håndtere det umulige. De må gå af. Det er kun et spørgsmål om tid, hvornår sammenbruddet vil indtræffe.«

Der findes midler til at løse denne krise, men ikke, medmindre der i Tyskland omgående træder ledere frem, der kan genoprette stabiliteten. Dette kræver for det første en genkapitalisering af Deutsche Bank under en nyt program, der afskriver den værdiløse derivat-boble og genopretter kommerciel bankvirksomhed under en regulering i stil med Glass-Steagall. Hvis dette gøres nu, sagde LaRouche, så kan Tyskland, i samarbejde med Putins Rusland, undgå et pludseligt sammenbrud og blive drivkraften for et nyt paradigme for samarbejde mellem de transatlantiske nationer og det russisk-kinesiske partnerskab, der nu leder verdensøkonomien fremad, det vestlige kollaps til trods.

Ledende kræfter i Tyskland forsøger at forbedre relationerne med Rusland. Udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier mødtes

med sin russiske modpart Sergei Lavrov i Jekatarinburg den 15. august, hvor de to enedes om at »tilskynde til kontakter mellem regeringsagenturer for regioner i den Russiske Føderation og Forbundsrepublikken Tyskland«, udtalte Lavrov og tilføjede, at »vi mener, at den interesse for at samarbejde med Ruslands regioner, som Frank-Walter har udvist, fortjener al mulig støtte«. Som rapporteret i TASS, diskuterede de to, ifølge Lavrov, også bilaterale relationer inden for »politiske, kulturelle, humanitære og historiske områder«. Hvor længe kan det vanvittige sanktionsregime og NATO's krigsmobilisering tolereres?

Tiden er knap. Putin har ramt Obamas krigsplan på to sårbare flanker: først i Syrien, hvor han under international lov har arbejdet med Syriens suveræne regering om at besejre terrorist-apparatet på forskellige fronter i Syrien, og således udstillet Obama som en promoter af de saudisk-kontrollerede al-Qaeda-netværk for at fuldbyrde hans aggressioners mål om kriminelt regimeskifte; og for det andet, så har Putin bragt Tyrkiet til fornuft og afsluttet Obamas brug af landet til at kanalisere våben og terrorister ind i Syrien.

Obama har reageret ved at sætte neonazistiske bander ind i Ukraine for at udløse terroristangreb i Krim – dvs. på russisk territorium – og optrappe krigen i Donbas-regionen. Putin meddelte, at det planlagte møde i Normandiet-gruppen (Frankrig, Tyskland, Rusland og Ukraine) ved det kommende G20-møde i Kina, med henblik på at forsøge at redde Minsk-aftalerne, var meningsløst nu, hvor Kiev har satset på terror på russisk territorium. Hollande, Merkel og Porosjenko talte i telefon i dag – uden Putin – og opfordrede til at fortsætte med Normandiet-processen. Andre har foreslået, at Tyskland og Rusland fortsætter på egen hånd for at løse problemet med Ukraine, og for at kræve en afslutning på Kievs Obama-støttede provokationer.

Der er krig på dagsordenen – en krig, der hurtigt ville blive

global og atomar. Alt imens Tyskland, under et nyt lederskab, og i tandem med Rusland, kan forhindre det økonomiske kollaps og standse den fremstormende krig, så vil det kræve mod af amerikanske statsborgere at standse Obama (og hans håndlanger Hillary Clinton) i at udsætte USA for Wall Streets destruktion af den fysiske økonomi og føre verden ud i krig. Disse beslutninger skal træffes nu – ikke igennem et svindelvalg mellem to fjender af det Amerikanske System, men nu, ved forfatningsmæssige midler, der fjerner Obama for hans flere mange forbrydelser mod Forfatningen og mod menneskeheden, og som indfører Glass-Steagall, genopretter nationalbankvirksomhed og genopretter Amerikas forpligtelse til en fremtid på Jorden og i rummet med fusionskraft.

Ingen »praktiske«, delvise forholdsregler vil lykkes.

Foto: Præsident Putin og den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier trykker hinanden i hånden efter et møde den 23. marts, 2016.

Video, 5 minutter: Sidste chance for at stoppe europæisk bankkrak og krig

Den 28. juli 2016, v/næstformand Michelle Rasmussen.

»Jeg inviterer dig til at lære Schiller Instituttet at kende

og til at kontakte os.

Verden er i en dyb krise, en civilisationskrise. Det er en brydningstid. Det kan blive meget værre, med et fuldt finanssammenbrud, måske sat i gang af de italienske banker, som er i krise, eller sågar af Deutsche Bank, som står øverst på listen over de store, systemiske krisebanker, og som teknisk set faktisk er bankerot.

Det kan også være krig med Rusland og Kina, ført af dem, som gerne vil forhindre, at disse nationer fører an i skabelsen af en alternativ økonomisk politik.

Vi oplever efterdønningerne efter Brexit-afstemningen i Storbritannien, og det har rystet hele EU. Men det giver os nogle muligheder. En ting, som Helga Zepp-LaRouche og Lyndon LaRouche har krævet, er en redningsplan for Deutsche Bank, men på betingelse af, at Deutsche Bank vender tilbage til den ånd, der var, da Alfred Herrhausen var chef i 1989, hvor han havde en produktionsbaseret politik for banken, og hvor han kom ud med et krav for gældssanering for de fattigste lande og for udvikling af Østeuropa. Dengang var Berlinmuren endnu ikke faldet.

Vi kan takke ja til samarbejde i stedet for krig med Rusland og Kina, om at bygge en Ny Silkevej hele vejen fra Asien til Europa. Vi kan udvide det til at blive en Verdenslandbro, en bro over land, gennem Sydvestasien og hele vejen ned til Afrika. Vi kan følge den tråd, der for nylig er kommet frem, med Saudi-Arabiens rolle bag angrebene den 11. september 2001, og følge denne tråd helt til det nuværende Britiske Imperiums fraktions rolle bag terrorisme; og så kan vi takke ja til samarbejde med Rusland om at bekæmpe terrorisme.«

Præcisering: Chefen for Deutsch Bank, Alfred Herhausen, blev dræbt af terrorister den 30. november 1989. Berlinmuren faldt den 9. november 1989. Hvis han, som var en ledende rådgiver til den tyske kansler Helmut Kohl, havde levet, ville verden

have set anderledes ud.

Denne video blev lavet i forbindelse med omdeling af Schiller Instituttets materiale i jyske og fynske byer.

Kontakter i Jylland:

Kolding: Preben Samsøe, 4146 4714

Aarhus: Hans Schultz, 4841 4096; 6016 4096

Randers: Poul Gundersen, 2082 0350

Her er nogle vigtige links:

NYHEDSORIENTERING JULI 2016: Sidste chance for at stoppe europæisk bankkrak og krig

Helga Zepp-LaRouche: Menneskehedens skønne fremtid – hvis vi undgår dinosaurernes skæbne.

Hovedtale på Schiller Instituttets internationale konference i Berlin, 25. – 26. juni, 2016

Baggrundsmateriale:

Lyndon LaRouches 3-punktsprogram for genopbygning af realøkonomien:

1. Hvorfor en Glass/Steagall-bankopdeling ville løse finanskrisen og ødelægge Wall Street
2. Hvordan man skaber ikke-inflationære kreditter gennem et nationalt kreditsystem
3. Infrastrukturprojekter og fusionsøkonomi

Tysklands general Kujat for en Marshallplan for Syrien

Wiesbaden, 30. juli 2016 – Det tyske luftvåbens webside rapporterede i går om, at general Harald Kujat (pens.), tidligere formand for den tyske Forbundshærs generalstab (2000 – 02) og tidligere formand for NATO's Militærkomite (2002 – 05), for flere uger siden holdt en tale til en forsamling på flere hundrede personer ved de det Tyske Luftvåbens Skole for Officerer uden Kommission, i hvilken tale han opfordrede til en Marshallplan for Syrien. General Kujat sagde: »Det er nødvendigt at stabilisere landet, etablere en overgangsregering med frie valg og støtte demokrati og genopbygning, i lighed med Marshallplanen for det tidligere Tyskland efter krigen.«

General Kujat samt en anden taler, Wolfgang Kubicki, næstformand for partiet Frie Demokrater, besvarede begge et spørgsmål om faren for krig i Europa, med »der er ingen, der vil have én«. Dernæst tilføjede general Kujat: »Men en utilsigtet handling kunne eskalere, og dernæst forårsage en krig«, og at konflikter i århundreder er begyndt på denne måde. Rapporteringen fortsætter, med en parafrase af Kujat, med, at »NATO-øvelserne, der finder sted på Ruslands vestlige grænser, bidrager ikke til at lette spændingerne, og de stempler Rusland som en modstander. Kubicki talte om en upassende 'raslen med lænkerne'«, der underminerer indsatsen for en fælles sikkerhedspolitik med Rusland, som blev påbegyndt i 1990. Kubicki trak paralleller til den tyske udenrigsminister Steinmeiers tidligere angreb på »NATO's raslen med sablerne«.

Begge talere afviste også at bruge Bundeswehr internt i

Tyskland imod terrortruslen og påpegede behovet for at udvide politiets kapaciteter. De står fast på den tyske forfatnings klarhed omkring magtens deling, som ikke bør undermineres.

General Kujat er meget kendt for at være streng i spørgsmålet om, at Forbundsdagen er den instans, der kan bemyndige militære deployeringer til udlandet. Anvendelsen af NATO AWACS-fly, som til dels bemannes af tyske tropper, til indsats i Syrien, hvor potentialet for hændelser med russiske luftstyrker kunne finde sted, er en sådan principsag. Den tidligere statssekretær til Forsvarsministeriet og tidligere OSCE-vicepræsident, Willy Wimmer, sagde i går til Sputnik Tyskland, at et amerikansk NATO AWACS-fly og et saudisk AWACS-fly muligvis havde været involveret i det tyrkiske luftvåbens nedskydning af et russisk Su-24 bombefly i november 2015. Agenturets engelske tjeneste, Sputnik International, rapporterede i dag om Wimmers bemærkninger.

Foto: Harald Kujat.

NYHEDSORIENTERING JULI 2016: Sidste chance for at stoppe europæisk bankkrak og krig

I kølvandet på den britiske beslutning om at forlade EU står ikke blot Det Britiske Imperium og EU's drømme om et imperium for fald, men hele det defekte paradigme, den vestlige verden har været præget af. Deutsche Banks krise er en sammenbrudskrise for hele finanssystemet, og Deutsche Bank må reddes for at undgå kaos – men samtidigt må banken bringes

tilbage til Alfred Herrhausens politik for realøkonomisk vækst. Frigivelsen af de 28 sider må betyde afsløringen af Saudi-Arabiens og Storbritanniens støtte til international terrorisme og en fælles front med Rusland for at udrydde den. Chilcot-kommissionens rapport om Storbritanniens deltagelse i Irakkrigen afslører ikke blot Tony Blair som en løgner, men er en opfordring til et skifte fra det vestlige paradigme for permanent krig tilbage til respekt for FN og national suverænitet. Det mislykkede kupforsøg i Tyrkiet, som kom efter tyrkiske tilnærmelser til Rusland, vil fremskynde Erdogans planer om total magt, men kan være med til at stoppe hjælpen til IS gennem Tyrkiet. Udtalelsen fra Den Internationale Voldgiftsdomstol i Haag øger faren for krig i Det Sydkinesiske Hav. Danmark og Europa må gå med i Kinas og Ruslands nye paradigme for fredelig sameksistens og fælles udvikling.

Dette er en redigeret version af en briefing af Tom Gillesberg, formand for Schiller Institutet, den 18. juli 2016. Den kan høres på <http://schillerinstitut.dk/si/?p=13685>

Download (PDF, Unknown)

Tysklands BaFin bekræfter den grimme sandhed bag bail-in

26. juli 2016 – EIR har på et tidligt tidspunkt afsløret, at den europæiske lov om bail-in, Direktivet for Genrejsning og Opløsning af Banker (BRRD), udelukker derivater. En forklaring på bail-in, der i 2015 blev udgivet af den tyske Føderale Finansielle Tilsynsmyndighed, eller BaFin, bekræfter dette med sine egne embedsmænds ord. BaFin indrømmer ligeud, at derivater er så komplekse, og at det ville tage så lang tid at

udrede, at en bail-in-procedure ikke vil være i stand til at håndtere dem. Ergo vil de ikke medgå til bankopløsningen.

»Eftersom de (derivaterne) er baseret på så komplekse kontrakter, er det knap nok muligt fyldestgørende at udregne disse posters forpligtelser og regnskabsmæssige værdi således, som en bail-in-procedure kræver det.« Det »giver derfor mening først at ignorere forpligtelser, der er forbundet med de nævnte vanskeligheder og risici. Kun, hvis de øvrige forpligtelser ikke rækker til at dække tab og genkapitalisering, bør man inkludere dem.«

EIR har yderligere afsløret, at BRRD indeholder en klausul, der sluttelig ekskluderer fra bail-in enhver forpligtelse, hvis annullering ville udgøre en fare for »systemets stabilitet«.

I går gav *Süddeutsche Zeitung*, med citater fra BaFin-rapporten, en idé om, hvad dimensionen af en bail-in ville være under en stor bankkrise. Hvis man havde gennemført en bail-in i tilfældet Commerzbank i 2008, ville det have involveret en ekspropriering af aktieindehaveres, obligationsindehaveres og bankindskyderes penge til en værdi af 80 milliard euro.

Et kupmønster i NATO's oprustning til krig

20. juli 2016 – Hvis man ser bort fra elitens hjernevask af de tre baltiske stater, der har lagt fundamentet for meget af det igangværende anti-russiske hysteri, er den farligste udvikling, efter Maidan-kuppet i Ukraine, den radikale ændring af politikken i Polen. Den nye, ekstremt nationalistiske

regerings overtagelse af magten i midten af november 2015 efterfulgtes af angreb i medierne og i retssystemet, samt af et spektakulært angreb i midten af december, som forsvarsministeren beordrede, imod et nyligt dannet NATO-center for indsamling af efterretninger, og forvisning af centrets personale. Den kommanderende polske officer blev arresteret og endda anklaget for forræderi for at arbejde sammen med fjendtlige agenturer (sic – dvs., NATO!). Centeret blev tilsyneladende anset for at være en modstander, der ikke frembragte den form for anti-russiske beviser, som det ønskedes af forsvarsministeren, en paranoid person, der mener, at Rusland har hyret aliens (!) (altså udenjordiske væsener!) til at ødelægge Polen.

Hændelsen skabte stærke modreaktioner blandt flere NATO-medlemmer, inklusive Tyskland, og som krævede, at Alliancen traf foranstaltninger til en disciplinær aktion imod Polen og endda en annullering af det planlagte NATO-topmøde i Warszawa. Det blev dengang antydnet, at den nye, polske regering imidlertid havde opbakning, hovedsageligt fra Cameron, men også fra Obama, så der skete intet, og hele den anti-russiske topmødeagenda forblev uændret. På den ene side reducerede tyskerne deres tilstedeværelse ved den nylige NATO-øvelse, Anakonda, men gik på den anden side ind på at overtage kommandoen over en af de ekstra kampbataljoner, som NATO besluttede at stationere i de baltiske stater. Frankrig udeblev totalt fra Anakonda.

En kombination af afpresning fra Obama, Cameron og Warszawa, og en heftig anti-tysk, sort propagandakampagne i de nu regeringskontrollerede hovedmedier i Polen, tvang den tyske regering til at fremvise en vanvittig solidaritet med Polen: der blev ikke afholdt nogen mindebegivenhed i Berlin den 22. juni i anledning af 75-året for Operation Barbarossa; i stedet var der samme dag i Berlin et show fra Merkels side af solidaritet med den polske premierminister Beata Szydlo. En gentagelse af Merkels afvisning af at deltage i paraden i

Moskva på 70-års dagen for Wehrmachts kapitulation, den 9. maj, 2015, hvor Merkel hævdede, at hun ikke kunne deltage, så længe der ruller russiske tanks rundt i Ukraine.

Tysklands 'Welt am Sonntag' sætter forbindelse mellem kriserne i Deutsche Bank og de italienske banker

17. juli 2016 – En lang artikel med titlen »Drama Infernale« i *Welt am Sonntag* den 17. juli præsenterede grundlæggende set den tyske regerings vrede over Deutsche Banks cheføkonom David Folkerts-Landaus krav om en genkapitalisering og en suspendering af EU's regler om »bank-bailin« (ekspropriering af visse typer af bankindeståender, -red.). Det gør artiklen ved at forbinde Deutsche Banks problemer med krisen i de italienske banker, men kan ikke komme uden om at indrømme dybden af disse problemer.

»Italien står foran en afgrund, der meget vel kunne vise sig dybere end nogen i landets historie, siden afslutningen af Anden Verdenskrig«, lyder det i artiklen.« »Det tog landet næsten et årti at komme tilbage til den økonomiske produktion, det havde i 2007.« Henved 15 % af lånene i banksystemet er uerholdelige; nogle af lånene er støttet gennem sikkerhed i ejendom, men ejendomsmarkedet har mistet 15 % af sin værdi siden 2010, så problemet er blevet værre. Der forekommer 6,3 selvmord pr. 100.000 borgere pr. år, næsten alle af økonomiske grunde. Problemerne stammer ikke fra 2008 eller fra Brexit, men fra årtiers økonomisk stagnation. *Die Welts* søndagsudgave

fremkom med den mening og brugte desværre hele afsnit på at spytte på Italien som en korrupt, kriminalitetshærgt, statsstøttet, bureaukratisk, ikke-reformeret og praktisk talt falleret stat. Ulig andre europæere, bemærker avisen syrligt, så anbringer italienere deres sparepenge i bankværdipapirer, så de er i alvorlig fare for at miste dem alle, når de italienske banker går konkurs. Opsparinger for henved 31 milliarder euro står på spil, heraf 5 milliard euro alene i Banca Monte dei Paschi di Siena.

Mange italienere mener, at euroen har ødelagt deres økonomi og levestandard, skrev *Die Welt*, og premierminister Matteo Renzi kunne af denne grund blive fordrevet af Femstjernebevægelsen (M5S).

Men for at komme til avisens virkelige pointe, bemærkede *Die Welt*, at ikke kun små, italienske sparere, men også store, tyske banker ville lide store tab i en generel bailout af insolvente banker i Italien. Deutsche Bank har 13 milliarder euro, der står på spil, rapporterer de og hævder, at dette er grunden til, at Deutsche Bank og bankens storaktionær Black Rock kræver en europæisk bailout (statslig bankredning, -red.), uden en bail-in.

Merkels og Schäubels (og Bruxelles') vrede mod Folkerts-Landau blev indgående fremlagt. »Folkerts-Landau må forstå, at hans krav ikke bidrager til stabilitet i det europæiske banksystem.« Én tysk regeringsperson kalder ham for et »missil uden styring«. En »finansiel ekspert« fra Bruxelles klager over, at Renzi nu, når han presser på for at få sin italienske bailout, konstant kommer med udtalelser om, at Deutsche Bank er et større problem end de italienske banker, og Bruxelles og Berlin ser ikke gerne dette diskuteret.

Så Berlin er vred på Deutsche Bank, men kan ikke ignorere Folkerts-Landaus krav, skrev *Die Welt*. Renzi og Bruxelles skal efter sigende være i gang med at forhandle en kompromisplan for bailout, fordi Bruxelles ønsker, at Renzi skal fortsætte

som premierminister og ikke ønsker, at Femstjernebevægelsen skal komme til.

Foto: Deutsche Banks cheføkonom, David Folkerts-Landau: 'Bankaktiernes kurstab er blot et symptom på et større problem.'

**RADIO SCHILLER den 18. juli
2016:**

**Deutsche Bank handlingsplan//
Offentliggørelsen af de 28-
sider om Saudi-arabiens rolle
bag terror//
Terror i Nice//
Kupforsøget i Tyrkiet**

Med formand Tom Gillesberg

USA: Legendarisk oberst i den

amerikanske hær sided stillede i 1990 mordet på DB's chef Alfred Herrhausen med mordet på præsident Kennedy

16. juli 2016 – Oberst Fletcher Prouty (1907 – 2001; USAF, pensioneret), en legendarisk person inden for det amerikanske efterretningssamfund, og som var den første 'whistleblower' i forhold til korrumperingen af det amerikanske efterretningsetablissement med sin afslørende bog, *Secret Team*, skrev i februar 1990 en isnende artikel om det dengang nylige mord (30. nov., 1989) på Deutsche Banks formand, Alfred Herrhausen. Prouty sided stillede direkte mordet på Herrhausen med mordet i 1963 på præsident John F. Kennedy, og han gjorde det ganske klart, at han ikke købte ideen om, at Herrhausen skulle være blevet myrdet af »terrorister« og fremførte i stedet, at morderne var brikker fra en større, statslig efterretningstjeneste.

Prouty skrev:

»Det er fuldstændig forbløffende, at spørgsmålet om det brutale mord på denne mand ... Alfred Herrhausen ... så pludseligt er blevet droppet i nyhederne. Tysklands Deutsche Bank er uden nogen som helst tvivl én af de vigtigste banker i verden, og bankens bestyrelsesformand Herrhausen var én af bankprofessionen i hele verdens mest betydningsfulde talsmænd. Han ville have været en nøgleperson i alle udviklinger.

Hans død på det tidspunkt ... og den slående natur af hans død er hævet over enhver tvivl ... kan for nutiden i betydningsfuldhed ... sidestilles med præsident John F. Kennedys

død i 1963.

I betragtning af tiden ... med den enorme kæde af begivenheder, der fandt sted i Sovjetunionen, i Østeuropa og i særdeleshed i Østtyskland ... er mordet på Herrhausen en handling, der har enorm betydning. Den kan ikke, og må ikke, blot fejes under gulvtæppet som blot 'endnu en terrorhandling'. Virkelige terrorister myrder ikke bankpræsidenter uden en specifik grund. De fleste terrorister er i virkeligheden blot betalte brikker og 'mekanismer' for store magtcentre. Et eller andet stormagtscenter ønskede Formanden for Deutsche Bank fjernet på denne dag, af en eller anden grund på netop denne måde, og som en lektion til andre. Der må ligge et stort budskab i den handling, der bragte hans død.»

Proutys syv sider lange artikel gik videre med at citere fra den tale, som JFK efter planen skulle holde i Dallas, Texas, den 22. november, 1963, samt den tale, som Herrhausen efter planen skulle holde i New York City den 4. december, 1989 – kun fire dage efter hans mord.

**Red Deutsche Bank
– red Europa og verden fra**

totalt, økonomisk kaos!

Med Helga Zepp-LaRouches fascinerende analyse af de seneste 30 års politik. Dansk udskrift.

Den største fare, lige bortset fra en direkte Tredje Verdenskrig, ville være, at den transatlantiske sektor styrtede ud i kaos. Derfor fremkom min mand – der har en unik rekord for at have ret, mht. økonomisk forecasting, og mht. at komme med forslag til, hvordan en situation kan løses – med denne meget overraskende kommentar: at Deutsche Bank, frem for alle banker, skulle udvælges og reddes, denne ene, sidste gang, men ikke uden betingelser: De må omgående sættes under en form for konkursbehandling. En ledelseskomité bør have ansvaret. Og dernæst må banken have en ny forretningsplan, der må gå tilbage til den filosofi, som blev praktiseret af Alfred Herrhausen, der var den sidste, moralske bankier i hele Europa, og som havde en helt anden filosofi.

Download (PDF, Unknown)